

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: V. L., nar. X, státní příslušnost X, trv. bytem X, naposledy bytem v ČR: X, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Praha 2, Ječná 7/548, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2014 č.j. CPR-4435-2/ČJ-2014-930310-V234,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2014 č.j. CPR-4435-2/ČJ-2014-930310-V234, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA 11526-46/ČJ-2013-000022 ze dne 12.2.2014, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, dále také zákon o pobytu cizinců, a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 tohoto zákona na dobu dvou roků, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU. Počátek doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k jejímu vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že rozhodnutí trpí vadami a je nezákonné. Chybně posuzuje její pobyt v období od 10.12.2012 do 7.1.2013 jako nelegální. Toto dovozuje z toho, že rozhodnutí o vízu za účelem strpění nebylo jejím právnímu zástupci doručeno. Vytkla rovněž napadenému rozhodnutí nesrozumitelnou argumentaci, kdy bylo konstatováno „*v době podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění nedisponovala žádným pobytovým statutem v ČR a nemohla jí tak vzniknout fikce pobytu*“. Žalobkyně uvedla, že se jedná o dosti nejasně vyslovenou interpretaci ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a je dle jejího názoru také chybná. Žalobkyně uvedla, že je rovněž nejasně uvedeno, v čem je spatřováno její opakované porušování právních předpisů a zda je vyhošťována i z důvodů deliktů v roce 2006 a 2007 anebo zda je opakované porušování právních předpisů spatřováno pouze v jejím neoprávněném pobytu od 10.12.2012 do 7.1.2013.

Žalobkyně dále uvedla, že napadené rozhodnutí nedostatečně hodnotí přiměřenost vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřeně restriktivně posuzuje rodinné vazby v ČR a opomíjí zvážení faktorů jako je délka jejího dosavadního pobytu, skutečnost, že ovládá český jazyk, důvody, proč jí nebylo uděleno vízum za účelem strpění a délka údajného nelegálního pobytu. Poukázala na to, že se před úřady nijak neskrývala, nýbrž se snažila svůj pobyt legalizovat. Žalobkyně rovněž uvedla, že je rozhodnutí zcela identické jako rozhodnutí předchozí, která byla odvolacím správním orgánem zrušena a nemůže být proto prohlášeno za správné. Rozhodnutí se nevypořádalo s námitkou uvedenou v posledním odvolání, a to, že již jeden rok pobývá na Ukrajině a za situace, kdy již dávno z ČR odcestovala, není vydání rozhodnutí o vyhoštění zapotřebí. Žalobkyně uvedla, že vzhledem k dlouhodobému průběhu dosavadního řízení již déle než rok reálně správní vyhoštění vykonává. Žalobkyně rovněž uvedla, že jeden nelegální pobyt nemůže být současným opakovaným pobýváním v ČR bez víza. Delikty z let 2006 a 2007 nebyly pobyttem bez víza, nýbrž jinými delikty.

Žalobkyně vytkla napadenému rozhodnutí rovněž špatné vyhodnocení přiměřenosti správního vyhoštění, která nemůže být dána pouze v případě existence vyživovací povinnosti či v případě soužití ve společné domácnosti. Žalobkyně uvedla, že opakovaně v odvolání namítala nedostatečné vyhodnocení skutečností jako je délka jejího dosavadního pobytu, důvody, proč jí nebylo uděleno vízum za účelem strpění, délku údajného nelegálního pobytu a skutečnost, že se před úřady nijak neskrývala a snažila se pobyt legalizovat. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhla, aby soud žalobu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a uvedl, že jsou v žalobě uvedeny naprosto totožné argumentace, na které bylo reagováno v napadených rozhodnutích, konkrétně v rozhodnutí ze dne 12.2.2014 a v rozhodnutí ze dne 14.4.2014. Žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud vyšel při posouzení této věci z obsahu správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud zjistil, že žalobkyně byla v minulosti pravomocně odsouzena Okresním soudem v Litoměřicích rozsudkem č.j. 5T 449/2006-64 ze dne 4.6.2007 pro trestný čin padělání veřejné listiny a dále jí bylo dne 6.11.2007 pod č.j. SCPP-263/HK-VIII-2007 uloženo správní vyhoštění, neboť uváděla nepravdivé informace. Správní vyhoštění bylo uloženo na dobu tří let. Žalobkyně nevycestovala a podala si žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ta jí udělena nebyla, řízení bylo pravomocně ukončeno 18.7.2012. Následně požádala o prodloužení víza za účelem strpění a byl jí vystaven výjezdní příkaz do 9.12.2012. Dne 26.11.2012 žalobkyně požádala o trvalý pobyt v ČR a požádala o dlouhodobé vízum za účelem strpění. Žádost byla dne 3.12.2012 zamítnuta. Poslední platný pobyt byl do 9.12.2012, kdy skončila platnost výjezdního příkazu uděleného po zamítnutí žádosti o vízum strpění. Žalobkyně opět z ČR nevycestovala a od 10.12.2012 do 7.1.2013 pobývala v ČR bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel z těchto skutečností a uvedl, že žalobkyně sice požádala v ČR o pobyt, ale žádný druh pobytu jí udělen nebyl. Žalobkyní podaná žádost o udělení trvalého pobytu a žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění na území ČR žalobkyni neopravňovaly k pobytu na území ČR.

Rozhodnutí č.j. SCPP-263/HK-VIII-2007 ze 6.11.2007, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu tří roků, nabylo právní moci dnem 28.12.2007. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území ČR do sedmi dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Je zřejmé, že žalobkyně nevycestovala ve stanovené lhůtě, protože dne 25.1.2008 učinila prohlášení o mezinárodní ochraně a tak se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelným.

Řízení o udělení mezinárodní ochrany pak bylo ukončeno s nabytím právní moci dne 18.7.2012 odmítnutím kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem. Žalobkyně pak byla zařazena do evidence ENO od 19.7.2012 do 19.7.2015. Žalobkyně z území ČR nevycestovala a dne 26.11.2012 požádala OAMP o prodloužení víza za účelem strpění. Bylo jí vystaveno vízum výjezdní s platností od 26.11.2012 do 9.12.2012. Dne 26.11.2012 žalobkyně také podala žádost o trvalý pobyt a o dlouhodobé vízum. Tato žádost byla zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.12.2012. Poslední platný výjezdní příkaz byl žalobkyni vydán dne 26.11.2012 s platností do 9.12.2012.

Žalovaný na základě těchto skutečností konstatoval, že žalobkyně z území nevycestovala opakovaně a porušovala právní předpis, neboť se nacházela na území ČR bez platného víza.

Městský soud v Praze k žalobkyní uvedené námitce týkající se toho, že nebylo ničím podloženo tvrzení správního orgánu o tom, že se opakovaně dopouštěla porušení povinnosti pobytu bez platného víza, uvádí, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně na území pobývala dlouhodobě bez platného víza a je zřejmé, že správní orgán při posuzování jejího jednání vycházel i ze skutečnosti, že byla odsouzena v roce 2007 za padělání veřejné listiny, neboť se prokazovala padělaným cestovním dokladem. Soud v tomto hodnocení nespatřuje pochybení, neboť tyto skutečnosti vypovídají o tom, za jakých podmínek žalobkyně na území ČR pobývala od doby, kdy přicestovala. Je nepochybné, že nerespektovala ani rozhodnutí z roku 2007, kterým jí bylo uloženo správní vyhoštění. Nevycestovala ani poté, kdy bylo toto rozhodnutí vykonatelné po skončení řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se tvrzení žalobkyně, že splňovala podmínku stanovenou v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, kdy z titulu podání žádosti o vízum za účelem strpění, o které žádala dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, byla oprávněna pobývat v ČR do dne doručení rozhodnutí o neudělení víza. Ze správního spisu je zřejmé, že žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění byla zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.12.2012. Námitku, že jí toto rozhodnutí nebylo doručeno ničím v žalobě neodůvodnila. Ze správního spisu je zřejmé, že toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno a pokud nevycestovala, pobývala od 10.12.2012 do 7.1.2013, kdy se dostavila na pracoviště OAMP, na území ČR bez platného víza. Se žalobkyní pak bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Pokud žalobkyně namítala dle jejího názoru nesprávné odůvodnění, pokud jde o použití ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, uvádí soud, že dle tohoto ustanovení, pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti. Ze správního spisu je zřejmé, že v době, kdy žalobkyně žádala o vízum za účelem strpění, t.j. ke dni 26.11.2012, jí bylo vystaveno s platností od 26.11.2012 do 9.12.2012 výjezdní vízum. Nebylo tedy v té době v platnosti vízum za účelem strpění tak, jak je požadováno podle ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Bez ohledu na tuto skutečnost bylo o žádosti žalobkyně o dlouhodobé vízum za účelem strpění rozhodnuto dne 3.12.2012 a rozhodnutí pak nabylo právní moci dne 10.12.2012. Od tohoto data pobývala žalobkyně na území bez platného víza.

Žalobkyně dále nesouhlasila s hodnocením přiměřenosti správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný i správní orgán I. stupně zabýval posouzením přiměřenosti. Vycházel přitom z výpovědi žalobkyně, která byla učiněna do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. Žalobkyně uvedla, že má dvě dospělé děti, které žijí v ČR, nemá vůči nim vyživovací povinnost, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR. Pokud byla dotazována na návrat do domovské země, uvedla, že tam má maminku a bratra a sama chce vycestovat. Pokud jde o přechodová razítka, k dotazu uvedla, že nevycestovala, protože vycestovat z ČR nechtěla. Proto si nechávala dávat na hraničním přechodu razítka o tom, že vycestovala. Uvedla, že neví, kolik platila za jedno razítko.

Žalovaný rovněž vycházel při rozhodování o správním vyhoštění ze stanoviska, které bylo podáno Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, z něhož vyplývá, že v případě žalobkyně je vycestování možné.

Soud v hodnocení přiměřenosti uděleného správního vyhoštění neshledal ze strany správních orgánů žádné pochybení. Posouzení skutečností, které žalobkyně v této věci uvedla, je v souladu se závěrem, že v případě vycestování žalobkyně nedochází k nepřiměřenému zásahu do jejího osobního nebo rodinného života. Pokud snad žalobkyně vytýká správnímu orgánu v odůvodnění konstatované, že žalobkyně nemá vyživovací povinnost k jiným osobám na území ČR a vychází z toho, že toto bylo hledisko, z něhož správní orgán při posouzení

přiměřenosti správního vyhoštění vycházel, nelze žalobkyni přisvědčit. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že vycházel ze všech skutečností, které žalobkyně uvedla, a tyto vyhodnotil ve vzájemných souvislostech. Jediným hlediskem v tomto případě nebylo, jak žalobkyně tvrdí, to, že v ČR nemá vyživovací povinnost k jiné osobě.

Napadené rozhodnutí vychází i z hodnocení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Soud dospěl k závěru, že správní orgán při posuzování přiměřenosti vycházel z těchto hledisek a vyhodnotil je ve vzájemných souvislostech se závěrem, že v případě správního vyhoštění žalobkyně se jedná o zásah přiměřený. Soud v tomto hodnocení neshledal nesprávnost nebo vybočení z mezí správního uvážení.

Pokud žalobkyně namítala, že rozhodnutí, které bylo naposledy v I. stupni vydáno a bylo potvrzeno žalovaným v odvolacím řízení, vykazuje stejné vady jako rozhodnutí předchozí, která byla v rámci řízení o jejím správním vyhoštění zrušena, poukazuje soud na to, že ve zrušujících rozhodnutích odvolacího orgánu, která byla v této věci v průběhu celého řízení vydána, bylo obecně konstatováno, že správní orgán I. stupně neposoudil přiměřenost vydávaného rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k porušení právní povinnosti stanovené některými z ustanovení zákona o pobytu cizinců, a z toho důvodu shledal, že toto rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností.

Soud po seznámení se s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, dospěl k závěru, že se správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi podstatnými pro posouzení otázky uložení správního vyhoštění. Dle názoru soudu vycházel ze skutečného stavu věci a uvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil. Byla posouzena i přiměřenost vydávaného rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k porušení právní povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců. Je nepochybné, že bylo vycházeno z podkladů, které soud shora při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí citoval. Soud ve zhodnocení těchto podkladů správními orgány obou stupňů neshledal pochybení. Z těchto podkladů je zřejmé, že v případě žalobkyně byla shledána přiměřenost přijatého opatření ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu a zájmu státu na dodržování povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců.

Soud z těchto důvodů neshledal námitku týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně důvodnou.

Pokud žalobkyně vytýkala správnímu orgánu, že se nezabýval tím, že již pobývá na Ukrajině, uvádí soud, že tato skutečnost při posuzování rozhodnutí o správním vyhoštění není pro posouzení důvodů pro uložení správního vyhoštění podstatná. Dle názoru soudu není tato skutečnost ani důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 23. června 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně